

paa Landet. Jeg har ogsaa levet nogle Aar her i Københav, og jeg vover at paastaa, at Forholdene her er ganske anderledes vanskelige end ude paa Landet, hvor jeg nu bor. Derfor anerkender jeg, at en Forskel skal der være. Og den Maade, hvorpaa den er gennemført af det ærede Medlem Hr. Kragh, kan dog vel ikke have været saa vilkaarlig, at man ikke nu skulde kunne forhøje nogle Sætser foreløbigt med 10 pCt., thi Forholdet mellem By og Land maa dog derved blive saa nogenlunde det samme. Navnlig kan man ikke, naar det klart og tydeligt tilkendegives, at det drejer sig om en midlertidig Hjælp, fordi man ikke tror, det er muligt at gennemføre en stor Reform, overfor dette anvende et saa udfordrende Spørg, naar man selv har været med til at bestemme disse Sætser, som ordner Forholdet mellem By og Land.

Der var en lang Strid mellem den ærede Ordfører for Socialdemokratiet og det ærede Medlem Hr. Kragh om, hvem der var mest heldig eller uheldig med Hensyn til at byde for højt op. Jeg skal afholde mig fra Vidtløftigheder, men jeg kan ikke tilbageholde den Bemærkning, at det synes at være en ulykkelig Skæbne, der forfølger de forskellige Indenrigsministre, at de har en Evne til at byde for højt op. Det ærede Medlem Hr. Kragh begyndte jo højt oppe med Sætserne og maatte trækkes alvorligt ned. Den højtærede Indenrigsminister begyndte ogsaa højt oppe og er ogsaa nu gaaet ret langt ned. Det er aabenbart nødvendigt overfor de forskellige Ministre at have en kraftig Haand til at trække dem i Frakkeskøderne, for at man kan holde dem nede paa de beskedne Pladser; ellers viser det sig Gang paa Gang, at de flyver alt for højt op, og bagefter diskuterer de saa meget ivrigt, hvem der gør de største Hop. Heldigvis er det altid Hop nedad, og det gaar jo lettere, selv for en Minister.

Jeg skal kun gøre en enkelt Bemærkning til den højtærede Indenrigsminister, som var inde paa en Betragtning over Tilfredsheden. Jeg indrømmer, at man kan tale om Tilfredshed paa en saadan Maade, som ogsaa jeg vilde anse for at være af det onde, det vil jeg nødig modsige. Men jeg maa rigtignok sige, at hvis vi i det hele og store gennemfører social Lovgivning paa en saadan Maade, at vi skaber Utilfredshed i Kredse, hvor de har været saadan stillet, at de udmærket godt kunde klare sig igennem, naar de bare selv vilde tage fornuftigt paa det, er det et stort Spørgsmaal, om det er en Velgerning mod Samfundet at opelske en saadan Utilfredshed. Og jeg mener, at

man her har Grund til at tage forskellige Spørgsmaal op. Jeg skal villigt indrømme, at jeg var en ivrig Tilhænger af det System, vi fik gennemført, at Aldersrentenyderne kunde have en Indkomst, en Formue o. s. v., og jeg vil meget nødig gaa bort derfra. Men jeg vil paa den anden Side indrømme, at Achilleshælen er der lige straks; thi det er ikke altid saadan, at de Midler ligger der i Kraft af Opsparing, i Kraft af at man har arbejdet sig op til den Højde, men det kan lige saa godt ligge i, at man har arbejdet sig ned paa det Standpunkt, for at man kunde faa saa meget som muligt af Samfundet. Og her mener jeg, at det maaske kunde fortjene en Prøvelse, om man ikke gennem Forsikring kunde indføre en Form, som kunde gøre det mere tiltalende og gøre det muligt for Folk netop gennem Opsparing at komme til at leve under gode Kaar, og man ogsaa fra Samfundets Side kunde faa de Krav opfyldt, jeg mener, man har Ret til at stille til de enkelte: at man bidrager til sin egen Lykke saa meget som muligt og ogsaa til sin Alderdoms Lykke. En ren og skær Vanetilstand, den Slags Tilfredshed skal jeg ikke forsvare, men jeg vil gerne der kunne arbejde hen til, at Folk selv fik Lyst til at bidrage saa meget som muligt til at skabe lykkelige Kaar for dem selv i deres Alderdom; og jeg synes, at naar Samfundet yder 72 Mill. Kr. om Aaret til dette Formaal, kan man ikke sige, at det stiller sig karrigt overfor de gamle.

Med disse Ord skal jeg anbefale vort Ændringsforslag. Selv om det er ubetydeligt ved Siden af de andre stolte Bygninger, saa er det alligevel saa betydeligt i vore Øjne — enhver elsker jo sin egen lille Hassan med de skæve Ben —, at jeg vil fastholde det og anbefale Tinget at se venligt paa det, selv om der kan være Skævheder i det. Det er et Forslag om en midlertidig Ordning, og jeg tror, det vil rette visse Mangler ved den nugældende Lov.

Ordføreren (Holger Larsen): Det ærede Medlem Hr. Kragh foretog en Sammenligning mellem Tordenkiler og Mimoser. Jeg skal ikke følge ham ind paa den Slags haltende Sammenligninger, men det kunde naturligvis være interessant for Folketinget at høre det ærede Medlem udvikle, hvorledes man kan blive Mimoser, naar man har været Tordenkiler. Jeg forstod, at det ærede Medlem med sine Udtalelser mente, at Ministeriets Medlemmer var blevet betydeligt bedre end den Gang, de var i Opposition, og det kan naturligvis kun glæde mig; men den samme For-